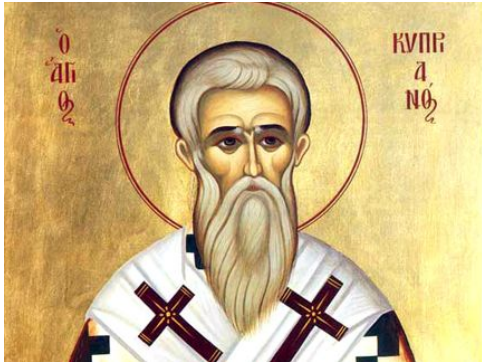

Дмитро Білий

У сучасному світі серед християн побутує думка про те, що святими можуть стати лише єпископи, священники, монахи. Крім цього формується стереотип, який полягає в тому, що святі – це ідеальні люди, які зовсім не грішили. Таким чином поняття святості ототожнюється з поняттям безгрішності, хоча це є не зовсім правильно. Кожен святий має свою історію життя, яка часто не є ідеальною і незаплямованою.

У цій статті пропоную читачам ознайомитись із життєвими шляхами святих, які кардинально змінили свій вектор життя через дію благодаті Божої і водночас їхні власні зусилля.

Преподобна Марія Єгипетська (344-421)

Ця жінка походила з Єгипту і сімнадцять років вела розпусне життя, яке було способом її існування. Вона настільки заглушила голос сумління, що віддавалась чоловікам навіть без плати, і це було нормою її життя. Одного разу люди вирушали на прощу до Єрусалиму на свято Воздвиження Чесного і Животворящого Хреста. Жінка також забажала вирушити до Святого міста, і то лише для того, щоб спокушати дорогою чоловіків до гріха блуду. Прибувши до Єрусалиму, Марія вирушила зі всіма до храму, куди не могла увійти, бо щось не впускало її туди. Тоді Божа благодать подіяла на блудницю, і у світлі Божих заповідей вона зрозуміла, що болото гріха, у якому перебуває, не дозволяє їй увійти до святині. Марія помолилась до Богородиці, ікону якої побачила в притворі на стіні. Новонавернена жінка змогла увійти до храму, після чого там присяглась перед Господом, що буде спокутувати вчинене беззаконня. Марія вирушила в пустелю, узявши з собою лише три хлібини в дорогу, і там прожила 49 років. У пустелі преподобна перебувала у надзвичайній стриманості від їжі, адже живилась лише зіллям і пила воду.

Одного дня відбулась зустріч Марії з аввою Зосимою, який прийняв поганий помисел, бо вважав, що ніхто так не здійснює ревно свій подвиг, як він. У видінні він був висланий до монастиря, де зустрівся з монахами, які ще більш ревно та завзято молились, постили та фізично працювали. Опісля Зосима вирушив у пустелю, де зустрівся з Марією, яка розповіла йому про своє минуле життя, використовуючи цитати зі Святого Письма, яке ніколи не читала. Крім цього Марія неодноразово підносила тілом під час молитви. Через рік Зосима, вдячний Богу за таку зустріч зі святою, прийшов і приніс святій жінці їсти, але вона з усього взяла лише три зернятка. Ще через рік Зосима знову прийшов у пустелю і побачив Марію, яка лежала мертвою на землі. Оскільки земля була твердою, то лев допоміг викопати яму для поховання тіла преподобної, після чого Зосима поховав чесне тіло і повернувся до монастиря, де розповів братії про все, що сталося. Монахи почали вшановувати день переставлення святої Марії Єгипетської та прославляти Бога. Її досі її пам'ять звершують 14 квітня – у день її блаженного переставлення до Господа. Її житіє читають під час Великого покаянного канону Андрея Критського у Великий піст як взірець покаяння.

Святий священномученик Кипріян Антіохійський (?-304)

Кипріян походив із Антіохії з сім'ї язичників. Із семи років батьки віддали його на службу язичницькому богові Аполону. Хлопець зростав на Олімпійській горі, де навчався приносити жертви ідолам та інших диявольських вправностей. Цей молодик повністю віддався на службу дияволу, бачив бісів, їхнього князя та уподібнився до нього. Одного разу юнак, який запалав тілесною похиттю до благочестивої дівчини Юстини, звернувся по допомогу до великого чарівника, адже сам не міг звабити її до гріха. Кипріян усіма способами намагався спокусити дівчину з допомогою бісівських хитрощів, однак кожна спроба привести до падіння Юстину, яка була витривалою в молитві, закінчувалась поразкою. Тоді Кипріян розчарувався в силі диявола, який не міг знести хресного знамення, та відрікся його, бажаючи служити Триєдиному Богові. Він навернувся, прийшов до церкви, спалив перед усіма вірними свої книги, що в нього були. Його почали готувати до хрещення. Згодом єпископ, бачачи ревність християнського життя Кипріяна, висвятив його на читця, потім іподиякона, диякона, а через рік – на священника. Святий був добрим пастирем Христового стада і відвернув багатьох людей від ідолопоклонства. Недоброзичливці Кипріяна підбурили проти нього правителя східних країн, який наказав мучити угодника Божого, котрий мученицькою смертю прославив Господа. Пам'ять священномученика Кипріяна Церква звершує 15 жовтня.

Преподобний Мойсей Мурин (325-400)

Цей святий походив із єгипетського краю і був розбійником, який вчинив багато беззаконств. Спочатку Мойсей був рабом одного знатного пана, а згодом за погану вдачу й убивство був вигнаний від нього, після чого подався до розбійників. Він був обраний старійшиною і чинив багато грабунків, кровопролить, насильства. Одного дня великий грішник розчулився та навернувся до Бога. Він вирушив до пустельного монастиря, де докладав великих зусиль, щоб виконати послух ігумену і братам, без лінивства здійснював монаший подвиг і так став найкращим ченцем. Мойсей був настільки ревним монахом, що ставав до молитви п'ятдесят разів на день. Однак сатана неодноразово нагадував про його минуле життя, тому преподобний вів невидиму боротьбу з блудними помислами. Через такі диявольські напади подвижник звертався за порадою до досвідчених старців, один з яких порадив Мойсею перебувати в пості, але цього не було достатньо. Тоді інший наставник дораджував монахові не спати всю ніч і молитись. Преподобний дотримувався цього впродовж шести років, але й після такого умиртвлення тіла та молитовних чвань диявол не закінчив свою війну з монахом. Врешті-решт Мойсею прийшла блага думка – він почав носити воду немичним старцям, які жили в пустелі. Ворог людини, сатана, настільки розлютився на праведника, що завдав удару палицею, коли той ніс воду. Монахи знайшли Мурина наступного дня напівмертвим, але після цього випадку Мойсей отримав благословення від наставника о. Ісидора і біси перестали спокушати преподобного, який прожив далі безпристрасно і спокійно та був шанованим серед Отців. Згодом Мойсей удостоївся стати пресвітером. Загинув преподобний мученицькою смертю від варварів, хоча міг врятуватись. Коли братія просила його втікати, святий мужньо відрік: «Всі бо, що за меч беруться, від меча загинуть» (Мт 26,52). Церква творить його пам'ять 10 вересня.

Блаженний Бартоло Лонго (1840-1926)

Бартоло Лонго народився 10 вересня 1841 року в містечку Латіано, що в південній Італії. Батьки Бартоло були благочестивими католиками. Коли його мати помирає, він вступає до університету у Неаполі на право і там стає членом секти сатаністів, тобто прихильником окультизму. Бартоло став сатанинським жерцем, привселюдно висміював християнство, зумів багатьох інших католиків відвернути від Церкви і зробити сатаністами. Він брав участь у спиритичних сеансах, ворожіннях та оргіях, почав експериментувати із темними силами, що призвело до депресії та демонічної одержимості. Стан його здоров'я значно погіршувався, тому все закінчилось психічним розладом. Однак Бартоло навернувся через почутий голос покійного батька, який закликав до покаяння. Це спонукало Бартоло звернутись до старого друга, який порадив відректись від служіння дияволу і познайомив зі священником. Лонго приступив до таїнства Покаяння і став членом Церкви. Він вступив до третього чину домініканського ордену, а згодом став членом благодійної групи у місті Помпеї. За рекомендацією папи Лева XIII його дружиною стала графиня, разом з якою він збудував

католицький храм у закинутому місті Помпеї, що опісля почало відроджуватись. Бартоло евангелізував молодь у місцевих кафе та на вечірках, пояснюючи небезпеку сатанізму. Папа св. Іван Павло II проголосив Бартоло Лонґо блаженним 26 жовтня 1980 року.

Преподобний Єфрем Сирійський навчає, що покаєння – це свято для Господа, бо у Євангелії сказано, «що на небі буде більша радість над одним грішником, що кається, ніж над дев'ятдесят дев'ятьма праведниками» (Лк 15,7). Згідно з Ісааком Сирійським, тільки у човні покаєння людина осягає Божественну пристань – любов, а відповідно й самого Господа. Тоді шлях через сморідне море цього світу подоланий. Кожен християнин покликаний звільнитись від гріха через покаєння та стати повністю свободним. Потрібно лише трудитись, як пише святий апостол Павло: «Тому і ми, маючи навколо себе таку велику хмару свідків, відкиньмо всякий тягар і гріх, що так легко обмотує, і біжімо витривало до змагання, що призначене нам, вдивляючися пильно в Ісуса, засновника і звершителя віри». (Євр 12,1-2).

Дмитро БІЛИЙ, Великі грішники, які стали святими // СЛОВО №3 (75)